

РЕШЕНИЕ

№ 13703

гр. София, 22.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 15.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **1494** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.75 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на А. В. Л. срещу Решение № 1109/30.01.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут поради липсата на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал. 1 т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

По изложените в жалбата доводи –се моли решението като неправилно да бъде отменено. Твърди се, че издадения административен акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административно-производствените правила при издаването му. В тази връзка се сочи, че има опасност от преследване, тъй като оспорващият е противник на режима, както и е избягал от мобилизация. Отделно, ако бъде върнат самото подаване молбата му за закрила –би било основание за преследване. Касателно страната по произход се сочи, че от ответника не са направени задълбочени изводи каква всъщност е реалната обстановка в Русия вкл. по отношение правата на човека.

С огледи изложеното – се моли да бъде уважена жалбата.

В съдебно заседание –оспорващият поддържа лично жалбата си, както и чрез адв.С.. Последният подчертава, че в справките се твърди, че за лицата няма последният от отказа да отидат войници, но това всъщност няма как да се провери.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк.К., оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Подчертава се, че отклонението от военна служба /дезертьорството/ не е основание за предоставяне на статут съгласно Наръчника на ВКБООН.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ,

НАМИРА ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 10.02.2025г. е в срок /при връчване от 04.02.2025г./ от лице с правен интерес, по отношение на подлежащ на съдебен контрол акт, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

По същество се съобрази следното:

Производството пред ответника е образувано по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № Л.- ОК-279/05.11.2024 г. на РПЦ - С., до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), от Л. А. В., от мъжки пол, роден на 07.01.1978г. в гр. Г., Р. федерация, гражданин на Р. федерация, етническа принадлежност - руснак, религиозна принадлежност: православен, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на представен паспорт, издаден от Р. федерация.

Кандидатът заявява, че е напуснал страната си по произход на 30.09.2024г. легално за Г., където е останал 10- 12 дена, като се е опитвал да намери начин как да узакони престоя си там. След това е преминал легално от Г. за Турция, оттам незаконно е влязъл в РБ на 17.10.2024г..

Молителят заявява, че е руснак по етнос и православен по религия. Декларира, че не е имал проблеми свързани с етническата си и религиозна принадлежност. Живял в [населено място], където живее и майка му. Твърди, че се е преместил при майка си, за да се грижи за нея преди пандемията от С.-19, тъй като майка му е получила инфаркт на миокарда. Допълва, че към датата на интервюто майка му е добре здравословно. Не е женен и няма деца. Има средно образование, като е учил за металург. По професията си е работил три години след като се е уволнил от казармата през 2000 г., и е напуснал тази работа през 2003 г. От 2003 г. до 2024 г. е работил като охранител. За последно е работил на бензиностанция.

Търсещият международна закрила казва, че не е бил политически ангажиран. Бил е в армията от 1997г. до 1999г. в [населено място], редник в артилерията. Сочи, че през 2024г. е получил два пъти покана за мобилизация –първият път майка му е отказала, а втория път -лично той е отказал да вземе поканата, защото не искал да воюва. След това са дошли полицаи, които са го отвели във военното окръжие, след това в салон, където събирали донаторници, след което е бил изпратен в сборен пункт в [населено място], където е пренощувал и на следващия ден избягал. Чужденецът съобщава, че е избягал през улицата, като е прескочил оградата и се е скрил в гората, след което се е върнал в Н. Н., останал е при познат три дни и е заминал за С. П.. Разказа, че в началото на лятото е бил в [населено място], където се е готвил да пресече границата с Ф.. Казва, че се е качил на влак по посока границата, и че е слязъл на две спирки преди границата. Там го е спряла полицията, питала го е какво прави там, проверили са му документите и са му казали да се връща обратно. Чужденецът твърди, че се е изплашил, че ако бъде отново заловен ще го задържат и ще разберат, че е избягал от пункта. Поради това се е върнал в [населено място], откъдето е заминал за Г..

Молителят мотивира молбата си за международна закрила с нежеланието си да ходи в армията. Казва, че след като е бил насилствено отведен е бил твърдо решен да напусне страната си по произход. Искал е да отиде в страна членка, на Европейски съюз, поради което е тръгнал към границата с Ф., която е съседна държава на Р. федерация. Като не е могъл да премине там, решил е да отиде до Турция, а оттам в страна от Европейски съюз. Молителят заявява, че след като е бил заведен в [населено място] е бил наясно, че ще бъде изпратен на фронта в У., а той не желае да воюва и казва, че не му е ясно защо неговата държава е нападнала У., както и че това е позорен акт. Разказва, че негов братовчед и негов съсед са били мобилизирани и са загинали във войната. Молителят твърди, че ако откажеш да бъдеш мобилизиран, се предвижда наказание лишаване от свобода за повече от две години. Твърди, че и затворници са изпращани насилствено на фронта.

Казва, че ако след бягството му от държавата му по произход бъде върнат там, за него ще стане по-лошо. Уточнява, че на мобилизация подлежат граждани до 60 години.

Чуждият гражданин не заявява наличието на лични проблеми свързани с религиозната му принадлежност и с етническата му принадлежност на руснак. Посочва, че не е бил член на политически партии или организации. Заявява, че не е посещавал руското представителство на територията на Република Б..

Ответникът е маркирал, че относимите към молбата за международна закрила на Л. представени факти касаят твърденията, свързани с опасения му от мобилизацията на територията на Р. федерация, за което прави изявления в проведеното интервю, както и е представил писмени доказателства - задграничен паспорт и национален паспорт, копие от военна книжка, фотокопие от удостоверение за регистрация на физическо лице в данъчната служба, фотокопие от удостоверение за раждане и документ за регистрация пред междурегионална благотворителна обществена организация за подпомагане на бездомни хора. Други доказателства вкл. за повиквателни не са представени.

Въз основа на изложеното – ответникът е приел, че молбата за закрила е неоснователна, защото не се обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход не се сочат никакви причини за основателно опасение от преследване. Не се установяват факти, които да обусловят необходимостта от предоставяне на бежански статут. Той не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 4 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; поради което не са налице субективния и обективния елемент за прилагане на цитираната правна норма. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост - хипотеза, която не се установява в конкретния случай. Същевременно молителят изрично заявява, че не е имал проблеми от етнически, религиозен или политически, характер.

Чуждият гражданин не е заявил да е бил политически активен, в случая не се откриват каквито и да е доказателство, относно това спрямо кандидата да е налице политическо преследване или политически репресии, или друга форма на опит за посегателство срещу личността му. Както става ясно от изявленията на чуждия гражданин, срещу него не е имало повдигнато никакво обвинение и той не е бил задържан или търсен от страна на властите, или да му е прилагано физическо насилие от страна на властите и негови права не са били нарушавани по какъвто и да е начин.

Визирано е, че доказателство във връзка с това, че чуждият гражданин не е имал релевантни проблеми в страната му на произход е и обстоятелството, че същият напуснал легално пределите на родината си, като е преминал успешна паспортна проверка от страна на граничните служби на Руската федерация, като същото отново посочва, че спрямо него не е имал конкретен интерес от страна на властите. Направен е извода, че е взел решение да напусне Русия без видима причина възползвайки се от факта, че страната е нападнала У., намира се в неблагоприятно външнополитическо отношение и изпитва трудности със спазването на човешките права.

Подчертано е, че съгласно Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. регламентира, че „актове, считани за преследване, по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция: а) трябва да

бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на чл.15, § 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да се засегне индивида по начин сравним с посоченото в буква а)". Липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила обуславят извода, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай, че се завърне в страната си по произход.

Посочено е, че твърдението, че е бил отведен насилствено от полицията, за да бъде в армията, а след това и изпратен на фронта срещу У.- е недостоверно, защото е прието, че има противоречия. Първо е бил заведен в киноцентър, после в сборен пункт в М., където пренощувал, а след това избягал като прескочил оградата. Прието е, че нелогично звучат думите му, че насилствено задържани хора са оставени свободно да се предвиждат и че с лекота могат да прескочат ограда и да избягат в гората. Подчертано е, че във военната му книжка не е отразено, че е бил извикан в запас, задържан и друго като в справка с вх. № МД - 02-28/24.10.2024г. на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ-МС, че при повикването мобилизирания е задължен да носи паспорт и военната си книжка. Също така -ако чуждият гражданин наистина е избягал от пункта за мобилизация, не би следвало да е имал възможност да вземе със себе си документите. Освен това, от цитираната справка става ясно, че Р. федерация използва войници във войната си с У., които са или доброволци или професионални войници. В цитираната справка няма данни за насилствено взимане на военни и изпращането им на фронта в У.. Не се откриват и данни и за лица, изтърпяващи наказание лишаване от свобода, да са отвеждани насилствено да воюват в У.. Посочено е, че видно от цитираната справка е, че не подлежат на военна служба руски граждани, които са изтърпели наказание под форма на задължителен труд, поправителен труд, ограничаване на свободата, задържане или лишаване от свобода, лица, имащи криминално досие, което не е заличено чрез помилване или което не е анулирано поради ограничения във времето, както и лица с образувано следствие или досъдебно производство или чиито наказателни преписки са предадени на съда за разглеждане. Освен това, дори чужденецът да бъде мобилизиран, то същите не обосновават заключение, че той би бил преследван или че пребивавайки на територията на Руската федерация има опасност за живота му.

Прието е, че чуждият гражданин не е представил доказателства в подкрепа на твърденията му, нито е представил документи удостоверяващи интереса от страна на руските власти към него към настоящия момент. Изразеното нежелание да бъде мобилизиран- не е основание да се приеме, че ще бъде преследван. Подчертава се, че мотива против мобилизирането на лицето, е че не иска да служи, а не че е против войната с У.. Маркирано е, че лицето не е напуснало незабавно страната по произход, а е обмислял варианти за преминаване границата с Ф., защото е искал да отиде в страна –членка на ЕС. Бил е проверен, поради което е било логично, ако се преследва да бъде задържан.

Прави се констатацията, че от справката е видно, че в У. се сражават професионални и договорни войници заедно с членове на частни охранителни и военни компании, както и мъже, вербувани от самопровъзгласилите се Д. и Л. народни републики, както и че руските военни служби засилвали усилията си за привличане на професионални войници.

Ответникът прави извод, че от началото на инвазията на Русия на територията на У., руското правителството все още не е постановило обща мобилизация на населението. Видно от справката

частичната мобилизация от септември 2022г., по чиято причина чужденецът търси закрила е обявена за приключила. Дори и евентуално да съществува възможност чужденецът да бъде призован за военна служба, съгласно Глава V, § 167-168 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, „в страни, където военната служба е задължителна, неизпълнението на това задължение често е наказуемо по закон. Наказанието в различните страни е различно и обикновено не се счита за преследване. Опасенията от преследване и наказание за дезертиране или опит за бягство от военна служба сами по себе си не представляват основателни опасения от преследване по смисъла на дефиницията. От друга страна, дезертьорството или опитът за бягство от военна служба не изключва възможността лицето да е бежанец и дадено лице, освен че е бежанец, може да е и дезертьор или беглец от военна служба. Очевидно, лице, което е дезертирало или избягало от военна служба просто поради неприязън към военната служба или от страх от сражения, не е бежанец. То, обаче, може да е бежанец, ако дезертьорството или бягството от военна служба се съпътства от други значими за него мотиви да напусне или да остане извън страната си, или ако то има други причини, които се покриват с определението за основателни опасения от преследване".

Посочено е, че от доказателствата по преписката е видно, че изразното нежелание от страна на кандидата да бъде мобилизиран, не е съпътствано от каквито и да е значими за него мотиви да напусне страната си на произход. Прието е, че същият целенасочено е дошъл на територията на българската държава. За молителя държавата - цел при напускане на страната му по произход е била именно държава от Европейския съюз, като не е останал нито на територията на Г., нито на Турция.

Видно от справката, касаеща службата на руски граждани е, че според руските военни правила военнослужещи, които отказват да се сражават в У., могат да бъдат уволнени, но не могат да бъдат наказателно преследвани. Прието е, че конфликта в У. дава на руските войници законен път да откажат участие, но някои от тях се оплакват, че това същевременно води до липса на адекватни грижи за тях. Така от тази информация става ясно, че дори и да бъде мобилизиран, за руския гражданин съществува законовата възможност да откаже да се сражава в У., без това доведе до наказателно преследване.

Прието е, че не се откриват други значими факти или обстоятелства, които да посочват, че се касае за, отговарящо на изискванията на чл. 8 от ЗУБ. Твърденията на молителя не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. С оглед това е прието, че искането на чужденеца в частта му за предоставяне на бежански статут следва да бъде отхвърлено като неоснователно. Дори чуждият гражданин да е имал в родината си някакви проблеми, то те не обуславят необходимостта от предоставяне на международна закрила по чл. 8 от ЗУБ. Не са налице и основания за приложение на принципа за бежанец *sur place*. За чуждия гражданин се установяват положителните предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 8, ал. 7 и 8 от ЗУБ. Лицето е взело решение да напусне страната си по произход заради желанието си да стигне до европейска държава и да се установи там, възползвайки се от факта, че страната е нападнала У., намира се в неблагоприятно външнополитическо отношение и изпитва трудности със спазването на човешките права. Съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН, е посочено, че "Мигрантът е лице, което, по

причини различни от изброените в определението, доброволно напуска страната си за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец." (глава II, § 62, стр. 24,). Видно е, че руският гражданин не се нуждае от международна закрила, тъй като е мигрант.

На второ място е прието, че за молителя не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07, понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход“, използвани в чл. 15, б. „а“ и „б“ от Квалификационната директива или чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които кандидатът за субсидиарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. За разлика от това обаче посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

Предвид установената фактическа обстановка се приема, че за руския гражданин не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изложената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува от родината си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, "нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Съгласно чл. 9, ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. Бежанската история на чуждия гражданин не е подкрепена от доказателства в този смисъл.

Констатирано е, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ.

След извършена преценка на актуалната обстановка на територията на Руската федерация посредством приложената по преписката справка вх. № МД - 02-28/24.10.2024г. на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ-МС, не се

установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30.01.2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/83/ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

От приложената по преписката информация е видно, въпреки, че Русия да изпитва проблеми с утвърждаване върховенството на закона и налагане на демократични порядки, независимо от нахлуването на руски сили на територията на У., цялостната оценка на ситуацията е, че Р. федерация не се намира в състояния на вътрешен въоръжен конфликт или военни действия на територията на самата страна по смисъла заложен в международното право. От цитираната справка става ясно, че не е налице информация която да сочи за влошаване на обстановката на територията на федерацията, достигаща границите на безогледното насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки. Следователно не следва да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, чужденецът би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее, да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Предвид оценяването на представената бежанска история като неоснователна и установяването, че в конкретния случай няма добре обоснован страх- от. преследване и - индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в Русия следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там –то не е. Прието, че не са налице предпоставките по чл.9, ал.1 т.3 от ЗУБ, както и не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1-3 от ЗУБ Констатирано е, че няма член на семейството му с предоставена МН закрила, не са налице и предпоставките по чл.9, ал.8, поради което и молбата му за закрила в цялост е отхвърлена.

В СЪДЕБНО ПРОИЗВОДСТВО нови доказателства от жалбоподателя не са

представени. Съдът е изискал в с.з. /л.135 гръб/ от лицето да обясни дали няма конкретни документи във връзка с твърденията за мобилизация, като кандидатът е разяснил, че е отказал да взима документите за мобилизация.

От ответника е представена същата справка №МД-02-28 от 24.10.2024г., както и актуална справка от 23.01.2025г.

СЛЕДОВАТЕЛНО ОТ ФАКТИЧЕСКА И ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Оспореното решение като издадено от Председателя на ДАБ е постановено от компетентен орган.

Съдът не споделя извода, че в производството са допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива касателно изясняването за ситуацията в страната по произход. Справката е подробна, отделно има образец на повиквателните, видно от който дори при отказ –трябва да има отбелязване, както и последиците от неявяването – определени ограничения. Посочените са и последиците по отношения правата на лица, които отказват военна служба.

По същество са правилни констатациите на ответника. Не е спорно от фактическа страна, че лицето се е опитало да премине границата с Ф., но не е имало надлежните документи, при което се е върнал и е взел решение през Г. да напусне страната. По това време не е бил преследван и легално е напуснал територията на страната.

Съдът споделя изводите на ответника, че няма преследване. Няма никакви данни за това. Правилно е обърнато внимание за опита за мобилизация, че първо е бил заведен в киноцентър, после в сборен пункт в М., където пренощувал, а след това избягал като прескочил оградата. Така обосновано е прието като нелогично обяснението, че насилствено задържани хора са оставени свободно да се придвижват и че могат да прескочат ограда и да избягат в гората. Правилно е подчертано, че във военната му книжка не е отразено, че е бил извикан в запас и задържан като от справка с вх. № МД - 02-28/24.10.2024г. на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ-МС е видно, че при повикването мобилизираният е задължен да носи паспорт и военната си книжка. Логичен е извода, че ако чуждият гражданин наистина е избягал от пункта за мобилизация, не би следвало да е имал възможност да вземе със себе си тези документи. Правилно е визирано, че Р. федерация използва войници във войната си с У., които са или доброволци или професионални войници, доколкото в справката няма данни за насилствено взимане на военни и изпращането им на фронта в У.. Не се откриват и данни и за лица, изтърпяващи наказание лишаване от свобода, да са отвеждани насилствено да воюват в У.. Точно обратното -не подлежат на военна служба руски граждани, които са изтърпели наказание под форма на задължителен труд, поправителен труд, ограничаване на свободата, задържане или лишаване от свобода, лица, имащи криминално досие, което не е заличено чрез помилване или

което не е анулирано поради ограничения във времето, както и лица с образувано следствие или досъдебно производство или чиито наказателни преписки са предадени на съда за разглеждане. Няма обща и задължителна мобилизация.

Правилно е прието, че лицето не е напуснало незабавно страната по произход, а е обмислял варианти за преминаване границата с Ф. /защото е искал да отиде в страна –членка на ЕС/, където е бил проверен, поради което е било логично, ако се преследва -да бъде задържан.

Съдът споделя извода, че дори и евентуално да съществува възможност чужденецът да бъде призован за военна служба, съгласно Глава V, § 167-168 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, „в страни, където военната служба е задължителна, неизпълнението на това задължение често е наказуемо по закон. Наказанието в различните страни е различно и обикновено не се-счита за преследване. Опасенията от преследване и наказание за дезертиране или опит за бягство от военна служба сами по себе си не представляват основателни опасения от преследване по смисъла на дефиницията. От друга страна, дезертьорството или опитът за бягство от военна служба не изключва възможността лицето да е бежанец и дадено лице, освен че е бежанец, може да е и дезертьор или беглец от военна служба. Очевидно, лице, което е дезертирало или избягало от военна служба просто поради неприязън към военната служба или от страх от сражения, не е бежанец. То, обаче, може да е бежанец, ако дезертьорството или бягството от военна служба се съпътства от други значими за него мотиви да напусне или да остане извън страната си, или ако то има други причини, които се покриват с определението за основателни опасения от преследване".

Видно от справката, касаеща службата на руски граждани е, че според руските военни правила военнослужещи, които отказват да се сражават в У., могат да бъдат уволнени, но не могат да бъдат наказателно преследвани.

Въз основа на изложеното правилна е констатацията, че няма преследване по причини в чл.8 от ЗУБ, поради което молбата за предоставяне на бежански статут е неоснователна, тъй като лицето е взело решение да напусне страната си по произход заради желанието си да стигне до европейска държава, поради което съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН, е посочено, че "Мигрантът е лице, което, по причини различни от изброените в определението, доброволно напуска страната си за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец." (глава II, § 62, стр. 24,). Видно е, че руският гражданин не се нуждае от международна закрила, тъй като е мигрант.

Съдът споделя и изводите на ответника, че за молителя не са налице и

предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07, понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход“, използвани в чл. 15, б. „а“ и „б“ от Квалификационната директива или чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които кандидатът за субсидиарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. За разлика от това обаче посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

Правилно е визирано, че бежанската история не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува от родината си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира.

Обосновано е преценена актуалната обстановка на територията на Руската федерация посредством приложената по преписката справка вх. № МД - 02-28/24.10.2024г. на Дирекция Международна дейност" на ДАБ-МС, че видно от същата не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30.01.2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/83/ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

Визирано е, че макар Русия да изпитва проблеми с утвърждаване върховенството на закона и налагане на демократични порядки, независимо от нахлуването на руски сили на територията на У., цялостната оценка на ситуацията е, че Р. федерация не се намира в състояния на вътрешен въоръжен конфликт или военни действия на територията на самата страна по смисъла заложен в международното право. Няма данни за влошаване на обстановката на територията на федерацията, достигаща границите на безогледното насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на

въоръжените групировки. Следователно не следва да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, чужденецът би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Така обоснова е визирано, че съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее, да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Правилно е визирано, че няма индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в Русия следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там –то не е. С оглед това и от съда се споделя, че не са налице предпоставките по чл.9, ал.1 т.3 от ЗУБ, както и не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1-3 от ЗУБ. Правилно е констатирано, че няма член на семейството му с предоставена МН закрила, не са налице и предпоставките по чл.9, ал.8 от ЗУБ.

Направените изводи остават непроменени и от представената нова справка от 23.01.2025г. Никъде, както и първата, така и в тази няма данни за преследване на лицата, подали молба за закрила, при връщането им обратно в страната, както се твърди с жалбата. Отново е видно, че дори да не се приеме повиквателната документът се счита за връчен със съответните предимно граждански ограничения-забрана при шофиране, при изповядване на сделки и т.н.. Не се установяват други ограничения, които да обективират преследване. С оглед изложеното – и това, че лицето е било проверено при опит да напусне страната през финландската граница, съответно е напуснало през Г., съставът намира, че няма преследване вкл. по причини посочени в ЗУБ-съответно и основание за закрила, поради което правилно молбата за закрила в цялост е приета за неоснователна.

Следователно жалбата е неоснователна и трябва да се отхвърли.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на А. В. Л. срещу Решение № 1109/30.01.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут поради липсата на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал. 1 т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

Решението може да бъде оспорено пред ВАС чрез АССГ с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването на акта. Преписи на страните.

Съдия:

Съдия: